

ROMANA

Cathy Williams

Last minute menyasszony

Jessica Hart

Bűvölet Párizsban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cathy Williams, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A ROMANA 839. eredeti címe: *Diamond Deal with Her Boss*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Jessica Hart, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A Romana 840. eredeti címe: *Her Italian Soldier* (Harlequin Mills & Boon, RIVA)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 839-840. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-179-2

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cathy Williams

Last minute menyasszony

1. FEJEZET

– Késlett. – Gabriel Romero hátradőlt székében, amely egy impozáns, csiszolt diófából és rozsdamentes acélból készült bútordarab volt.

Mellette foglalt helyet kecses, sötét hajú asszisztense, laptopját a hóna alá szorítva, szabad kezében egy kávéval. Mint mindig, annál a standnál vette, amely okosan választotta ki a helyét Gabriel cégének üvegezett irodaháza előtt.

Eddig minden rendben ment. Csakhogy nem fél kilenc volt, a szokásos munkakezdés ideje, és nem is fél tíz. Valójában már tíz óra is elmúlt, ami teljesen szokatlan volt. Gabriel jelentőségteljesen az órájára nézett.

– Tudom. – Abigail Walker, becenevén Abby, kerülte a tekintetét, amikor letette a kávé az asztalára, mielőtt leült. Kívülről nyugodt volt, mint mindig, ami elengedhetetlen feltétel egy ilyen temperamentumos, dinamikus főnök mellett. Különben nem vészelte volna át a hat hónapos próbaidőt, és nem lett volna már több mint két éve a személyi asszisztense.

– Nos? – Gabriel felugrott, sötét szemöldökét várakozásteljesen felhúzva. Az ösztöne figyelmeztette, hogy valami lóg a levegőben, mert titkárnője máskülönben a megbízhatóság szobra volt. – Ne kínozzon, Abby. – Lassan közeledett hozzá, amíg lenyűgöző magasságával közvetlenül föléje nem tornyosult. – Tudja, milyen rettenetesen unalmas alak vagyok – mondta mosolyogva. – Utálok mindent, ami szokatlan.

Ez volt a kétes módszere arra, hogy magának bókoljon, mert Gabriel minden volt, csak nem unalmas. És ezt ő is pontosan tudta.

Egy pillanatra elterelődt a figyelme, és belenézett a sötétbarna szempárba. Mint mindig, azonnal megbánta. Abby ugyan nem tartozott azok közé a csillogó nők közé, akik Gabriel egyetlen pillantásától elolvadtak, de azért nem volt immunis a sármjára, még ha meg is tanulta figyelmen kívül hagyni a rá gyakorolt hatását.

– Nem ülne le? – kérdezte a lány felhúzott szemöldökkel, igyekezve, hogy ne árulja el belső nyugtalanságát. Főnöke rendkívül érzékeny volt mások legkisebb reakcióira is, és imádta kiaknázni őket. Abby azonban nyugodtan akarta elmondani, amit akart. – Még kificamítom a nyakamat.

– Nos? – A férfi leült az íróasztal szélére, de így is túl közel volt hozzá. – Mi az oka a szokatlan késésnek? Váratlan fogorvosi időpont? Sürgős állatorvosi látogatás a beteg macskával? Másnaposság, mert tegnap vadul bulizott?

Magánéletében régebben Gabriel is megengedett magának némi változatosságot. Ez azonban már a múlté volt, mivel rohamos léptekkel haladt az oltár felé. A munkában azonban a kiszámíthatatlanságot nem tolerálta, és azt remélte, hogy eddig oly kompetens titkárnője most sem lesz megbízhatatlan. Ez súlyos problémát jelentett volna számára, mert nem tudta elképzelni, hogy másvalakivel is ilyen jól tudna együttműködni, mint vele. A nő nyugodtsága és higgadtsága remek ellensúlyt jelentett Gabriel heves, energikus személyiségéhez, és gondoskodott arról, hogy a földön járjon.

Ezért elsápadt, amikor hirtelen egy más lehetséges ok jutott az eszébe a reggeli késésről.

– Ugye nem...?

– Mit nem?

– Nos, már több mint két éve dolgozik nekem, és én... nem is tudom, van-e állandó partnere.

– Mi köze van ennek a késéshez? – Abby bosszúsán érezte, hogy elpirul.

– Maga olyan zárkózott, Abby. Miért?

– Ugyan már, Gabriel, nem tudom, mire céloz.

– Ha tudtam volna, hogy van férfi az életében, akkor felkészülhettem volna az elkerülhetetlenre. Nem fordult elő gyakran, de a lány ezúttal nem tudta követni a főnöke gondolatmeneteit.

– Az elkerülhetetlenre?

– Logikus következtetés: soha nem késik, tehát valami váratlan dolog történt, vagy nem érzi jól

magát. Talán reggeli rosszullét? Csak összeadom a kettőt meg kettőt.

A férfi jelentősegteljes pillantást vetett Abby lapos hasára. A lány elvörösödött, de igyekezett, hogy ne mutasson gyengeséget a szexi főnöke előtt.

– Mi ez a butaság? Nem vagyok terhes! – kiáltotta szokatlanul ingerülten. – És nem beszélek a magánéletemről, mert az nem tartozik magára, Gabriel!

– Ezt nevezi az ember zárkózottságnak – válaszolta a férfi közömbösen. – A nők általában mindig a magánéletükről beszélnek.

Abby úgy gondolta, bölcsebb, ha erre nem válaszol.

– De be kell vallanom, hogy megkönnyebbültem. – A férfi nyugodtan mosolygott rá. – Nos, még mindig nem árulta el, miért késett.

– Én... ööö... tegnap este...

Hol van az a szép, rövid beszéd, amit az irodába jövet kigondolt?

– Valójában egy klubban voltam.

– Egy klubban? Csütörtökön?

– Igen! Te jó ég! Ez nem olyan szokatlan. A klub tele volt. Mert az emberek folyton ezt csinálják... klubokba járnak, csütörtökön is!

De Abby sajnálatos módon újra érezte, hogy vér szökik az arcába, amikor eszébe jutott, mi készítette arra, hogy szokásától eltérően ezt a klubot keresse fel. Valaki, akit egy társskereső appon keresztül ismert meg, és aki az este legelején nagyon ígéretesnek tűnt. Jóképű volt, fémkeretes szemüvegben és öltönyben jelent meg, és jó állással rendelkezett egy nagy ügyvédi irodában.

Két év önmegtartóztatás után már tényleg ideje volt, hogy újra próbálkozzon.

Minden mellett szót, hogy az estét, amely egy ártalmatlan italozással kezdődött egy belvárosi bárban, a szóban forgó klubban folytassák. Hogyan is sejthette volna Abby, hogy a nagyon kedves fiatalember hamarosan elviselhetetlenül unalmassá válik?

Nem csoda, hogy elkalandozott a tekintete, amikor a kísérője magára hagyta, hogy új italokat hozzon. Sürgető vágyat érzett, hogy megkeresse a legközelebbi kijáratot, és otthagyja a pasit, amikor meglátta a nőt.

A klub gyenge fénye ellenére azonnal felismerte Lucy, Gabriel menyasszonyát. Hogyan lehetne nem észrevenni egy nőt, akinek derékig érő szőke haja, végtelenül hosszú lába és olyan alakja van, ami miatt a férfiak az utcán megállnak, hogy utána forduljanak?

Lucy Jackson topmodell volt, ráadásul hihetetlenül szimpatikus is. Abby megdöbbent, amikor látta, nemcsak hogy gátlástalanul táncol, hanem szorosan ölelkezik egy férfival, aki ugyanolyan vonzó volt, mint ő.

A sokk után a harag következett. Hogy tehette Lucy ezt Gabriellel?

Egy pillanat múlva Lucy is felfedezte Abbyt, és az elkövetkező egy órában Abby visszasírta az unalmas ügyvédet. Lucy egy csendes sarokba húzta, és elárasztotta a panaszaival.

– Tényleg azt hittem, hogy hozzámegyek Gabrielhez – zokogta Lucy. – Én is kedvelem, és anyu és apu is nagyon boldogok voltak, amikor megkérte a kezem. De egyszerűen nem tudom végigcsinálni. Annyira más, mint én... Mindig olyan komoly, elfoglalt, és...

Abby visszafogta magát, és nem vetette fel, hogy nehéz felépíteni és vezetni egy nemzetközi, több milliárd dolláros technológiai vállalatot.

– Rupe teljesen más – folytatta Lucy. – Ő is modell, mint én, és nincs gondja azzal, hogy szórakozzunk egy kicsit. Természetesen nem olyan, mint Gabriel, és apa valószínűleg meg fog ölni! De nem tehetek róla. És most, hogy már úgyis tudod, Abby, nem mondanád el Gabrielnek? Kérlek! Dühös lesz, és ahogy ismerem magam, visszakoznék, mert utálok ilyen felfordulást okozni...

Abby tátott szájjal nézett rá.

– Nekem kellene elmondanom? – kiáltotta rémülten. – Megörültél, Lucy?

De Gabriel menyasszonya váratlanul makacsnak bizonyult, addig könyörgött és sírt, amíg Abby nem engedett neki.

Ez azonban nem tette könnyebbé számára, hogy a főnökének elmondja a hírt.

– Nem találja ki, kivel találkoztam a klubban.

Gabriel figyelmesen nézett rá.

– Úgy érzem, most kezdünk eljutni a lényeghez. Miért nem mondja ki egyszerűen, ahelyett hogy kerülgeti a forró kását? Meg fogja látni, Abby, hogy szinte semmi sem tud megdöbbeníteni abból, ami ezekben a klubokban történik. Jó okom van rá, hogy már régóta csak a saját klubomba járok.

Abby sem akart pazarolni a drága idejét, főleg mivel sejtette, hogy rossz hír hozójaként amúgy is nehéz napja lesz. – Találkoztam Lucyval – mondta ezért minden további kertelés nélkül.

– A menyasszonyommal?

– Pontosan.

– Ha azt hiszi, hogy most féltékeny leszek, akkor nagyon téved – mondta Gabriel nyugodtan. – Lucy független ember. Ha klubba akar menni, akkor nyugodtan megetheti.

De azért elgondolkodott, vajon kivel járt Abby abban a klubban. Egy csapat nővel, akik koktéloztak és táncoltak? Vagy talán azért ment oda, hogy felszedjen egy pasit? Biztosan nem! Másrészt... Miért ne? Huszonöt éves volt, és bár a korához képest konzervatívan öltözködött, volt benne valami vonzó.

Gabriel öntudatlanul is jobban megnézte. Bár első pillantásra nem volt olyan feltűnően szép, mint Lucy, akinek hibátlan vonásai és hosszú, szőke haja volt, tagadhatatlanul csinosnak számított. Vállig érő sötét haja, amelyet általában összefogva viselt, selymesen csillogva keretezte finom arcát, kifejező barna szemét és finoman ívelt, sötét szemöldökét. És a szája kétségtelenül érzéki volt.

Gabriel általában nem engedte szabadjárá a fantáziáját, amikor tehetséges asszisztenséről volt szó. Most talán azért tette meg, mert elképzelte egy homályos klubban, ahol félmeztelen, izzadó emberek táncolnak a hangos zenére. Tekintete önkéntelenül is végigfutott a testén, de a konzervatív fehér blúz, a sötét szoknya és a lapos fekete cipő helyett most szűk topban, rövid szoknyában és magas sarkú cipőben látta maga előtt...

Abby, aki észrevette a vizslató tekintetét, elpirult, és a szoknya szegélyét a térdére húzta.

– Lucy nem volt egyedül – mondta jelentősegteljesen.

– Akkor kivel volt ott?

– Tessék?

– Kivel ment a klubba? És mi köze van a menyasszonyomnak a maga mai késéséhez?

– Hosszú beszélgetésünk volt, és sokkal később értem haza, mint terveztem. Aztán a beszélgetés miatt fél éjszaka ébren voltam, ezért ma reggel elaludtam.

– Nem értem, mit akar mondani...

– Lucy egy másik férfival volt ott, Gabriel. Valakivel, akit Rupertnek hívnak. Nem szívesen mondom el, és ez nem is az én dolgom, de megígértem neki, szóval... Lucy meggondolta magát az esküvővel kapcsolatban. Olyan férfival volt ott, akivel nyilvánvalóan nagyon... közel állnak egymáshoz.

Gabriel láthatóan megdermedt. Erre nem számított. Bárki mástól ezt holmi rossz viccnek vagy egy ártalmatlan helyzet túldramatizálásának tartotta volna, de a mindig tárgyilagos, visszafogott asszisztensétől nem.

– Sajnálom – folytatta Abby halkán. – Tényleg nem akartam én lenni a hírnök, de Lucy nem hagyott más választást.

– Rupert...?

– Tényleg jobb lenne, ha leülnének és megbeszélnék, anélkül hogy engem is belerángatnának.

– Szóval a menyasszonyom másvalakivel kefél.

– Nem ezt mondtam!

– De a következtetés kézenfekvő. – A férfi összeszorította az ajkát, és odament az irodája egyik oldalát elfoglaló ablakhoz, amelyből kilátás nyílt az egész városra. A kezét a nadrágzsebébe dugva bámult kifelé, anélkül hogy látta volna az utcák nyüzsgését.

Valójában össze kellett volna törnie, dühösnek kellett volna lennie, és meg kellett volna ütnie valamit – leginkább azt a Rupertet, akit csak futólag ismert. Ehelyett azonban bizonyos mértékű csalódást érzett. A legjobb terv is gyakran félresikerül – jutott az eszébe hirtelen.

Érezte Abby kezét a vállán, és megfordult. A lány finom, ovális arcán aggodalom tükröződött.

– Nagyon sajnálom – mondta gyengéden. – Azt hiszem, Lucy attól tartott, hogy maga nagyon dühös lesz rá.

– És ezért akarta közvetítőnek használni? Hogy elterelje a haragomat?

– Valami ilyesmi. Nagyon kedveli magát, Gabriel, de nem biztos benne, hogy megfelelő férj lenne-e a számára. Legalábbis ezt mondta nekem. Normális esetben soha nem vállaltam volna ilyesmit, de könyörgött, hogy adjam át az üzenetet.

– Milyen figyelmes tőle! Nos, mivel Lucy nyilvánvalóan megbízta magát, hogy helyette szakítson velem, milyen okokat említett meg?

Abby csodálkozott, hogy Gabriel milyen jól kordában tudja tartani az érzelmeit. Egy olyan kompromisszumot nem ismerő alfahímtől, mint Gabriel, azt várta volna, hogy egy ekkora sértés hatására szétveri az irodát, ezért zavarta, hogy Gabriel ilyen nyugodt maradt. De természetesen örült neki.

Örült, és kíváncsi volt. De Gabriel asszisztenseként nem volt joga megkérdőjelezni a főnöke érzéseit. Abby szigorúan elkülönítette a munkáját és a nem létező magánéletét.

– Azt hiszem, nem tetszett neki az ötlet, hogy olyan emberhez menjen feleségül, aki az ideje nagy részét munkával tölti. – Így adta vissza a lehető legsemlegesebben, amit Lucy mondott neki.

– Érthető.

– Hozzászokott, hogy szórakozzon, partikra és más rendezvényekre járjon, és úgy tűnik, nem tudta elképzelni, hogy maga is elkísérné.

– Logikus.

– Valószínűleg fél attól, hogy olyasvalakihez kötődjön, akivel nem tud jól szórakozni.

– Nos, nem tagadom, hogy szeretem a munkámat – mondta Gabriel elgondolkodva. – Az azonban sért, hogy olyan embernek tart, aki nem képes szórakozni.

– Gabriel... Úgy tűnik, ez a dolog nem nagyon zavarja magát. Az égszerelmére, ő volt a menyasszonya! Biztosan összetörte a szívét.

– Büszke vagyok arra, hogy kemény vagyok. Ráadásul jobb, hogy most mondta, mint az oltár előtt, nem gondolja?

– Igen, de...

– Szeretné látni, ahogy sírok? – kérdezte a férfi olyan kihívóan, hogy Abby belepirult.

Nem volt romantikus típus. Egy rossz élmény után Abby egészséges szkepticizmussal tekintett a „nagy szerelem” meséjére, de hirtelen úgy érezte, hogy talán mégis jobban hisz benne, mint szeretné.

– Tényleg nem az én dolgom – mondta ezért tárgyilagosan. – Mint mondtam, valójában nem akartam ezt tenni, de Lucy ragaszkodott hozzá. Valószínűleg beszélni akar vele, ugye? Természetesen nem vártam, hogy sírni fog...

– A nagymamám – vágott közbe Gabriel hirtelen. Akárcsak Abby, nagyon zárkózott ember volt, aki ritkán árult el magáról valamit.

– A nagymamája...? – ismételte meg Abby. Még mindig érezte a hihetetlen energiát és erőt, ami a férfiből áradt.

Gabriel jelenlétében kicsinek és törékenynek érezte magát, és nehezen tudta kordában tartani az érzelmeit. Mint ebben a pillanatban is, amikor sötét szemének intenzív pillantása magával ragadta. Hogyan tud ez a férfi a bűnösen drága, elegáns öltönyében ilyen merésznek tűnni?

– Igen, a nagymamám több kisebb stroke-ot is elszenvedett – mondta most Gabriel komolyan. – Ez nyomot hagyott rajta. És bár az orvosok most már újra jó egészségi állapotba hozták, az utóbbi időben folyton arról beszél, hogy az ideje lassan lejár, és nagyon elszomorítja, hogy még mindig nem találtam egy kedves nőt, aki gyerekeket szülne nekem.

– Oké... – Abby teljesen megdöbbenett ettől a váratlan vallomástól, amely annyira eltért a munkakapcsolatuk jellegétől. De izgalmas érzés volt, hogy a főnöke megbízott benne. – Mi van a szüleivel, Gabriel?

– Mindketten meghaltak. – A férfi elfordította a tekintetét. Eszébe jutott, hogy édesanyja korai halála hogyan fosztotta meg édesapját minden életörömtől. Szó szerint összetört szívvel halt meg,

mert nem tudta feldolgozni, hogy egy kegyetlen betegség elvette tőle élete szerelmét.

– Sajnálom.

– Már nagyon régen történt. Gyakorlatilag a nagymamám nevelt fel. Ezért fáj, hogy nem tudom teljesíteni a szíve vágyát, hogy saját családom legyen. El kell mondanom neki a hírt.

– Ezért döntött úgy annak idején, hogy feleségül veszi Lucy-t? De hol van ebben a szerelem?

A férfi szórakozott, egyben elgondolkodó pillantása jobban megérintette Abby-t, mint szerette volna. Még soha nem beszéltek ilyen személyes dolgokról, és jó érzés volt. Abby ismerte Gabriel néhány barátnőjét. Magabiztos, szexi nők voltak, akik pontosan tudták, milyen hatással vannak a férfiakra, és szívesen megmutatták a vonzerejüket.

Miért pont Lucy-t választotta Gabriel?

Abby szégyellte a kíváncsiságát, és elfordította a tekintetét.

– Őszintén szólva, nem igazán hiszek a szerelemben – válaszolta végül a férfi, majd mosolyogva hozzátette: – De úgy tűnik, maga másképp gondolkodik.

– Téved – válaszolta Abby kissé túl hevesen.

Egy pillanatig csendben nézték egymást. A lány érezte, hogy a szíve hevesen ver.

– Szegény Lucy! – jegyezte meg kitérően.

– Miért? Mert egy hatalmas gyémántot húztam az ujjára? – Gabriel érdeklődve látta az egyébként oly hűvös asszisztensének váratlanul érzelmes reakcióját. – Sok nő örült volna neki.

– Akkor talán másik nőt kellett volna választania.

– Lucy minden követelményemnek megfelelt, és van egy verhetetlen előnye: megfelelő, jómódú körökből származik.

Ez a válasz Abby számára olyan volt, mint egy pofon.

– Fogalmam sem volt, hogy ez ilyen fontos önnek. De persze nem az én dolgom.

– Igaz – bólintott a férfi közömbösen. – De mivel már egyszer szóba hozta, kielégítem a kíváncsiságát. Természetesen beszélek Lucy-val, de téved, ha attól tart, hogy megnehezítem az életét. Azt a szülei is megteszik. Nem, én minden jót kívánok neki ezzel a sznob Ruperttel. És csak hogy tudja: engem egyáltalán nem érdekel, hogy valakinek mennyi pénze van. De ha házasságról van szó, akkor érdemes olyan nőt választani, aki nem a pénzre hajt.

Úgy tűnt, Gabriel lezártnak tekinti az ügyet, és visszatért az íróasztalához.

– Munkára! – Abby arckifejezése, ahogy az irodáját az övével összekötő ajtóhoz lépett, arra készítette, hogy hozzátegye: – Lucynak nem lett volna szabad ilyen helyzetbe hoznia.

A lány keze már majdnem a kilincsen volt, amikor megállt.

– Még nagyon fiatal.

– Ezt sajnos nem vettem figyelembe – ismerte el Gabriel. – Ahogy azt sem, hogy nyilvánvalóan többet várt tőlem. Objektíven nézve azonban ez egy tisztességes megállapodás volt. – Gondolkodva kinézett az ablakon. – Most az a nehéz feladat áll előttem, hogy elmondjam a nagymamámnak: az év esküvője elmarad.

Bár nem mutatott semmilyen érzelmet, nagyon is tudatában volt, hogy a felbontott eljegyzés híre nagymamáját sokkal rosszabbul fogja érinteni, mint őt. Az asszony nem volt hajlandó elhagyni sevillai otthonát, hogy Londonba költözzön, ahol Gabriel gondoskodhatott volna róla, és a férfi tudta, hogy egyre inkább elszigetelődik a barátaitól, és alig jár el otthonról.

A mindig olyan független, erős nagyanyja iránti szeretet volt Gabriel egyetlen gyengesége. De a nagyanyja soha nem értette, miért nem alapított még az unokája saját családot.

– Túl sokat dolgozol – feddte meg mindig, amikor a látogatásai alkalmával főzött rá, és kényeztette, mintha még mindig az a kisfiú lenne, akit ő nevelt fel. – Szükséged van feleségre és gyerekekre, meg egy otthonra, amire vágysz.

De Gabriel már gyerekként is jó megfigyelő volt, és észrevette, milyen pusztító lehet a szerelem. Megfogadta, hogy vele soha nem fog megtörténni az, ami az apjával. Soha nem fogja kitenni magát a fájdalom és az önpusztítás veszélyének azzal, hogy testestül-lelkestül egy másik embernek adja magát.

A házasság számára egy észszerű megállapodás volt, és pontosan ezért jegyezte el Lucy-t.

Harmincnégy éves volt, az időzítés megfelelő, Lucy pedig megfelelő háttérrel rendelkezett. És ami a legfontosabb, ezzel boldoggá tette volna a nagymamáját. Gabriel számára talán ez volt a legfontosabb szempont. Szerette volna a nagymamáját néhány dédunokával megajándékozni.

De szerelem? Nem, annak nem volt helye a terveiben. Az a reménytelen idealistáknak és romantikusoknak való.

– Be akarta bemutatni neki Lucy a sevillai látogatása során, igaz?

Abby kérdése felriasztotta gondolataiból.

– Igen. Azt hiszem, jól kijöttek volna egymással.

– Mi lesz azokkal az üzleti találkozókkal, amelyeket a héten akartunk lebonyolítani? Lemondjam őket?

– Miért?

– Nos, gondoltam, hogy ilyen körülmények között talán több időt szeretne együtt tölteni a nagymamájával. Igaz, hogy már lefoglaltam magamnak egy hotelszobát, de le is mondhatom.

– És én még azt hittem, ismer engem – mondta Gabriel szárazon.

– Akkor minden marad a régiben?

– Ha majd visszarepül Londonba, én még maradok pár napot. A nagymamám örülni fog neki.

De ez nem pótolja a felbontott eljegyzést és a jövőről szőtt álmokat, a kis lábak dobogását az üres villa folyosóin.

Abby is álmodott régebben a saját családról.

Hosszú idő óta először törtek elő benne azok az emlékek, amelyeket eltemetettnek hitt. Hogyan törte össze a szívét az exvőlegénye, és hogyan taposta sárba az érzéseit. A kis faluban, ahol mindenki ismert mindenkit, hónapokig a falusi pletykák középpontjában állt a felbontott eljegyzés.

Jason és ő gyerekkori barátok voltak, ebből lett a szerelem. De aztán Jason először Londonba, majd Párizsba költözött, és végül egy szexi szőke karjában kötött ki, aki nagyon vágyott egy dögös, fiatal bankárra.

Ennek a történetnek örökre el kellett volna vennie Abby kedvét a szerelemtől és a házassággal kapcsolatos elképzeléseitől. Most azonban be kellett vallania magának, hogy még mindig vágyott erre a mesére.

– Rendben. – Futó mosollyal jelezte Gabrielnek, hogy ideje visszatérniük a napi rutinhoz.

– Az én tökéletes, ügyes asszisztensem! – mondta elismerően a férfi. – Akkor munkára! Sok a tennivaló. Szerencsére ebben mindketten egyetértünk, ezért legjobb lesz, ha pár nap múlva Sevillában mindent beleadunk.